

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NUDUM ALTARIA.

XXIX. ÉVF. 1929. FEBRUÁR

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÖL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPOLO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI. CUJUS NON SUM DIGNUS.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula*: Az oltáregyesületi szellem. — *regina*: Édes rabság. — *Tanay Ferenc*: Farsangi gondolatok. — *Galambos Kálmán*: A Megváltó. — *Oltáregyleti élet*. — *Irodalom*.

Liturgikus kérdés: I. Ha a főpásztort valami okból (pl. expositio Sanctissimi) nem lehet a templom bejáratánál fogadni, hol kell neki a szenteltvizet nyújtani?

Felelet: Sehol! A szenteltvizet a főpásztor csak a templom bejáratánál veszi. A sekrestyei fogadtatás minden szertartás nélküli. (Csak — természetesen — az egész asszisztencia legyen készen, mert a főpásztor jelenlétében senkisé is öltözködhet.)

Kérdés: II. Amikor ünnepi segédlettel van a litániás áldás, szabad-e az asszisztenseknek breviáriumozniok?

Felelet: Különbőséget kell tennünk. Amikor a kórus a litániát énekli, *tűrhető* a breviárium használata, ellenben a tulajdonképeni (a római ritus szerint a litánia-énekls vagy rózsafüzérimádkozás alatt a celebrans nincs jelen az asszisztenciával) «áldás» alatt (Tantum ergo — Genitori — Oratio de Ssmo) nem szabad breviáriumozni, mert ez már az «áldás» hivatalos része, amelynek ritusához tartozik az attentio. (Bizonyítja az előírás, amely megköveteli, hogy «veneremur cernui»-ra az egész asszisztencia mélyen fejet hajtson.)

Az Oltáregyesületnek 1928-ban elhunyt tagjaiért buzgó imákat kérünk. Halottaink: Hohenlohe Klodvigné hercegné választmányi tag, Rózsás Márta, Trizsics Erzsébet, Galambosy Mária, Svábek Zsófia, Pálinkás Istvánné, Furkó Benedekné, Csajka Mária, Paksy Józsefné, Gilly József, Wolf Mátyás, id. Tóth Imréné, özv. Dóczy Ferencné, Nyúl Istvánné, Petkovits Ljubomirné, Kluzatsek Gizella, Forsché Román, Orphanidesz Eleonóra, Medveczky Róbertné, Szabó Pálné, özv. Siebenlist Ignácné, Illés József és Pesthy Teréz Budapesten; Kis Emera és özv. Laczkó Balászné Rimócon; Kesőy Paula Tatárszentgyörgyön; Parizer Katalin, Koder Teréz, Krakomperger Margit, Hirs Anna, Knaver Mária, Hubert Magdolna Rakamazon; özv. Szelezky Lajosné és Fekete István Napkorban; özv. Árva Jánosné Rimócon; Pédl Teréz, Schalk Krisztina Táton; Gyenesné Rác Teréz Kistelken; özv.

Herics Józsefné Borsmonostorban; Matesz Borbála R. Szendén.

A Lisieuxba küldendő magyar nemzeti zászló költségeihez még kb. 600 P hiányzik. Szeretettel kérjük azokat, akik a nagy «kis Szent»-nek tisztelői, hogy segítsenek e gondunk eloszlátásához, mert a zászló rövidesen elkészül s már a márciusi oltáregyleti kiállításunkon közszemlére lesz kitéve, tehát esedékes a kifizetése is. Adományok az oltáregyleti irodába küldendők. Itt említjük meg, hogy már most el van határozva, hogy az Országos Katolikus Szövetséggel együttes zarándoklattal fogjuk elvinni a zászlót Lisieuxbe. A zarándoklat július elején lesz. Részvételi díj kb. II. osztályon 500 P, III. osztályon 330 P. Kis Teréz tisztelői, készülődjétek; kezdjétek el már most megfakarítani a szükséges összeget, hogy eljöhessenek. Jelentkezni lehet az «Örökimádás» szerkesztőjénél már most.

Az oltáregyesületi szellem.

EMLŐTTEM VAN az Eucharisztia nagy pápájának, X. Piusnak a képe. A Vatikán kertjében áll, jobb kezében mellkeresztjét tartja, egész lényén szelíd nyugalom ömlik el, arcán pedig valami titokzatos bánat — azt hiszem — az eucharisztikus Jézusnak «szentelt fájdalom», kultuszának elégtelensége fölött. Elnézegetem ezt a képet és az a gondolatom támad, hogy ilyennek kell lennie minden oltáregyesületi tag lelkületének.

Nem mintha nem volna elsőrangú tényező az Oltáregyesület szellemében az Eucharisztia bírása fölötti öröm: hisz ez a lélek első érzelme, amikor az Úr jelenlétének tudata boldogítóan bevilágít. De épen ennek az örömnek boldogságában fogamzik a mélységes fájdalom is afelett, hogy az Eucharisziát még sokan nem ismerik és akik ismerik is, többen elhanyagolják, sőt súlyosan megbántják. A fehér Szentostya hófehér világa még mindig kevés lélekben otthonos, bármily örvendetes is az eucharisztikus élet lendületes előretörése az egész világegyházban. Az Úr Jézus mindenkit megváltani jött, mindenkit magához akar vonzani, mindenkinek adta eucharisztikus végrendeletét is: «Vegyétek és egyétek!». Az igazi oltáregyesületi szellem állandóan egyesíti a szentségi Úr Jézus imáadásának örömeivel a hiányzó lelkek mulasztásaiért kárpótlás kötelességérzetét s az engesztelés szeretetlángjaiba buzgó könyörgéseket vegyít az Úr eucharisztikus országának terjedéseért. Igen! használjuk az imádság biztos eszközt, az Úr Jézus ismeretének terjesztésére is, mert Ő maga is folyton imádkozik az Eucharisziában és imádságaink nagy súllyal eshetnek az isteni igazságosság mérlegébe az egy-egy léleknek szükséges első kegyelem ellenértékékként. Hordozza szívében az Oltáregyesület minden tagja X. Pius pápa gondját, mert ez a gond most is aktuális még és XI. Pius pápa is felújította mintegy a tavalyi enciklikájában, amikor a legméltóságosabb Oltáriszentség iránti engesztelés kötelességét hangoztatta. Ez a gond bennünket buzgóbbakká teend és az oltáregyesület érdekében lelkesebb propagandára

öszönöz, mert így elérjük azt, amit az isteni Üdvözítő így fejezett ki: «Azért jöttem, hogy életük legyen és hogy bőségesebben legyen».

Bár sohase feledné el ezt a hivatását egy oltáregyesületi tag sem és minél nagyobb szeretettel — vágyakozással ostromolná az Oltáregyesületben Jézus eucharisztikus Szívét e fohász: «Jöjjön el a Te eucharisztikus országod!»

Dr. Mátrai Gyula.

ÉDES RABSÁG

Ha egyszer a szívem madárka lehetne,
Fészket a szentséghez közelében verne,
Citokban, elrejtve...
S ha este az én Úram egymagában lenne,
Madárrá vált szívem a nagy csendességben
Dalolni kezdene.

Eleinte halkán az oltár lépcsőjén.
Suttogó imáját nem hallaná senki,
Csak Te, Úram, meg én...
Hátán odaszállnék ajtócskád elébe,
Szavam hangosabban kérne, könnyörögne,
Százszor bezörgelne:

«Szabadság fészkeről rabságodba vágyom,
Békés szent világod, hőfehér kis lakod,
Hadd legyen otthonom.
Csak egy kis morzsát adj a Te kenyeredből,
Cüzes édes italt csak egyetlen cseppet
Szentséges véredből.»

Haddig zengeném így legszebb dalaimat,
Míg meg nem hallgatnál, ajtót nem nyitnál
Fogoly madaradnak.
Ott aztán kelyhednél boldogan megülnék,
Forró szerelmmel reggeltől napestig
Néked énekelnék.

S ha végre jóságod magához ölelne,
Ez a békétlen szív mennyit elleledne,
Cöbbé nem könnyezne.
Ott élne örökre csodavilágodban,
Fehér kalitkádnak, boldog fogságodnak
Édes rabságában.

regina.

Farsangi gondolatok.

HGÖRÖG bölcselő, Demokritos azt kívánja, hogyha száz kapuja volna is a szívnek, mint Thébának, az örömet mind a százon be kellene engedni. Törekszenek is ezt megvalósítani az emberek mindig, de különösen most a farsang folyamán.

A pogány rómaiaknál Saturnus istennek december végén víg ünnepeket rendeztek, annak a boldog kornak az emlékére, melyben éltek őseik Saturnus alatt. Ilyenkor átadták magukat az önfeledt élvezethajhászatnak, kicsapongásoknak, abban a tudatban, hogy nincs nagyobb öröm a földi vágyak kielégítésénél. Ebből fejlődtek ki a középkor folyamán a szín-

játékok, multságok, melyeket a keresztény szellem törekedett megnemesíteni. De az ember szórakozásvágya, ha egyszer szabadjára engedte, nem akar határt ismerni. Innen van, hogy korunkban sokszor a saturnáliákra emlékeztető és talán azokat meghaladó mulatozásoknak vagyunk tanúi. Az Istentől távol álló tömegeknek ma is kiabáló vágya a «panem et circenses», a jólét és háttartalan élvezet. Azt gondolják, hogy ezzel

örömsóvárgásuknak kielégüléséhez jutottak. Földies szempontból tekintve, igen. Azonban, miként nem elég a virágnak a föld, melyből táplálkozik, jóllehet szüksége van rá és jól érzi magát benne, hanem a felülről jövő napsugárra vágyik, éppúgy az embert sem elégítheti ki az anyagi élet, hanem szükséges az Istentől jövő kegyelemsugár. Ha csak test volnánk, elég volna a föld, ha csak lélek volnánk, nem kellene a föld; de mivel test és lélek vagyunk, kívánjuk a földet és sóvárogjuk az eget.

Nem mindenki jut tudatára ennek a titkos vágnak és örömnak; vagy ha igen, nem akarja észrevenni, mert lemondást lát benne, mely nehéz. Pedig lemondás nélkül, önmegtagadás nélkül soha sem lehet igaz örömnk, boldogságunk. Úgy vagyunk, mint a kínai kötőrő, ki épen élete egyhangúságán tépelődött, amikor elvonult előtte fényes kísérettel a császár. Arany földél alatt ült. Koronája ragyogott a nap fényében. A nép hódolt előtte. — Hej, ha én is császár lehetnék! — gondolta magában. És abban a pillanatban császárrá lett. Ő ült az aranyföldél alatt, rája tüzött a nap. Izzadt is belé. Bántotta, hogy a nap nála is hatalmasabb.

— Nap akarok lenni! — mondotta. És az lett.

Ontotta sugarait, perzselte a növényzetet. Örült, hogy uralkodhatik a természetben. Egyszer csak eléje került egy hatalmas felhő, melyen nem tudott, bárhogy erőlködött is, keresztülrögni. — Ez is hatalmasabb nálam — gondolta. Felhő akart hát lenni. Az is lett. Szakadt belőle az eső oly mennyiségben, hogy a patakok és folyók megduzzadtak, medrüket elhagyták és törve-rontva magukkal sodortak mindent, ami útjukba került. Csak egy hatalmas sziklának nem tudtak ártani. Büszkén állt az a helyén, a felhő pedig bosszankodott, hogy ez a szikla is erősebb nála. Szikla akart hát lenni. És az lett. Boldognak érezte magát, mert sem a nap, sem a felhő dacolni nem tudott vele.

Azonban jött egy ember, aki hatalmas csákányával bevágott a szikla testébe és darabokra zúzta azt. Ekkor látta, hogy a kőtörő is erősebb és újból vissza kívánta régi életsorsát és többé nem elégedetlenkedett.

«Ki boldogságot vadász, árnyékol vadász.» (Kölcsey.) Ha még úgy törekszünk is a boldogság, béke, öröm után, csak akkor tudjuk elviselni, ha szívünk a sok önfegyelmelés iskolájában erőssé és állhatatossá lett. Méltán írja Szent Ágoston: «Amikor felgerjedtem magam ellen, ott, lelkem legbensejében; mikor megtörtem, mikor multamat elpusztítottam és neked áldoztam, mikor megújulásomon gondolkozva reménykedni kezdtem benned, ott és akkor éreztem legelőször édességedet, akkor adtál örömet szívembe.» (Vallomások, IX. könyv, 16. feje.)

Míg sokan most, a farsang folyamán belemerülnek a földies örömekbe, mi szerezzük meg, ha lemondással jár is, az igaz, tiszta örömeiket. Kell szórakozás, de mindig bűn nélkül. Tertullian írja a régi keresztényekről: «Isten műveinek semmiféle gyümölcsét sem vetjük meg, de uralkodunk önmagunkon, nem élünk velük mértéktelenül, nem élünk vissza velük.» (Apol. c. 42.) Lehet szórakozni, de kell uralkodni, hogy igaz legyen az örömünk. Egy igaz öröm van csak: a tiszta szív öröme.

Ezt az örömet hangoztatja a Szentírás is. Boldog a nép, mely tud ujjongani — mondja a zsoltáros. Az örvendetes szív örvendetessé teszi az arcot — állapítja meg a Példabeszédek Könyve. A Úr Jézus pedig evangéliumot, vagyis örömhírt hozott a világra. Szent Pál is nyomatékosan hangsúlyozza: Örvendjete, újból mondom, örvendjete! Ez a szent öröm fakasztotta az emberiség fáján a legszebb erényeket: az alázatosságot, tisztaságot, türelmet, a hősiesség önfeláldozást és szeretetet. Nem kell megvetnünk a szórakozásokat, de keresztény szellemmel kell megtölteni azokat és akkor nem lesznek bűnös örömeink, melyek elmúlnak és fájdalommal végződnek, hanem tiszta örömeink, melyek megmaradnak mindig és az örömeink teljességéhez, az Istenhez visznek. Aki pedig egyszer az Úr örömeit csak megsejtette is, felejtani nem tudja soha.

Tanay Ferenc.

A Megváltó

Ájtatos ünnepi játék három részben.

Mások írásai nyomán színre alkalmazta *Galambos Kálmán*.

SZEMÉLYEK:

ÁDÁM (később Dizmasz,
a jobb lator)

JÉZUS

KAIN

JABAL

JOBAL

JUBAL

JÚDÁS

LUCIFER

} szodomiták

REMÉNYSÉO

LELKISMERET

SZÜZ MÁRIA

SZENT JÁNOS

MAGDOLNA

MÁRIA

SZALOME } szentasszonyok

GEZMASZ, bal lator

FŐPAP

DAVID

NÁTHÁN

SIMON

HIRVIVŐ

RÓMAI SZÁZADOS

BOUILLON GOTTFRIED

SZENT IMRE

SZENT FERENC

} zsidók

Földiek kara, égiek kara, szodomiták, zsidók.

ELSŐ RÉSZ.

Szín: Erdő. Bal háttérben összetákoltt sátor zöld növényzetből. Alkony.

ELSŐ JELENET.

ÁDÁM.

ÁDÁM (fáradtan jön jobb háttérből): Fáradt vagyok. Lehúz a föld. Nem tudom, mi oly kimerült: a test, a szív, vagy a lélek? Vagy tán mind a három? A rögzös föld fölhorzsolta lábamat, tagjaim reszketnek a nehéz munkától, homlokomat verejték tüzei. Leroskadok... (Fáradtan féloldalt leül egy kidöntött fatörzsre, vagy tuskóra; darabig csend, aztán fájdalmasan folytatja.) Ó, jaj... Pihen a test és a pihenő test még jobban érzi a szív és lélek fáradtságát. Mintha nagy kő feküdnék a szívemen, mintha rongyokba tépnék lelkemet. Mi lesz velem?... Ki törli meg verejtékes homlokom? Ki veszi le a követ szívemről? Ki oltja el lelkem égő tüzét? Fáj, fáj az élet? Az én életem... A jövő élete... (Kitörve:) A jövő, a jövő! Mi lesz a jövő korról, a jövő gyermekeivel? Az én véreimmel, az én fiaimmal? Az én verejtékem ott

gyöngyözik az ő homlokomon is! Az én kövem az ő szívüket is nyomja. Az én tüzem az ő lelküket is égeti. Ó, jaj! Jaj véreim!... jaj nekik! (Lehúnyja szeméit, egy darabig fájdalmasan sóhajt, lassan elszenderedik.)

MÁSODIK JELENET.

ÁDÁM, LUCIFER.

LUCIFER (vállára üt): Mi bánt, Ádám?

ÁDÁM (késésgben): Hogy mi bánt? Azt kérdezed? Nem látod az Isten büntetését verejtékes homlokomon? Nem látod a tüzet, melyet önvétkem gyújtott lelkemben s most véresre égeti bensőmet? Nem látod, hogy nyomja kösziklák súlyával szívemet a jövő sorsának rettenetes terhe? Mi lesz velem? Mi lesz fiaimból? Ah, tudni akarom!

LUCIFER: Tűzről beszélsz, mely lelkedet égeti. Ez fáj neked, Ádám! Saját keziddel gyújtottál lelkedben hármass lángot. Ez úz, hajt, mar, éget, míg ki nem elégitéd. Felül akartál emelkedni a parancson, megízelve a tudás gyümölcsét. Ezzel gyújtottad meg az első lángot: a *kevély vágyat* elérhetetlen magasságok után.

Ez a láng éget, hogy törj előre dacos kevélységgel. És minél magasabbra törtetsz, annál mélyebb a bukásod. Sok adatott néked és még *többet* akartál birni, leszakítva a tiltott gyümölcsöt. Azóta ég lelkedben a *bírvágy* tüze, hogy folytonosan emésszen a föld kincsei után. S gyűjtől bár kincset garmadába, annál nagyobb lesz olthatatlan vágyad. A *test* vágyával kívántad meg az alma édes nedvét. És ez az édes nedv tűzzé vált lelkedben. Ez a harmadik láng, mely forró tűzével unszol az *édes gyönyörök élvezésére*. Édes gyönyörök, melyek megízeltve, keserű nyomorúságára válnak a testnek és léleknek. Ez a három a te tűzed, Ádám!

ÁDÁM: Ó, jaj, a tűz, az átok! S nincs hús csepp, mely cnyhítse e lángokat? Tovább égnek e lángok nemzedékemben? Nekem már végem, rajtam az Isten átka! De fiaim! Mi lesz velük? Ezt engedd, engedd látnom! Látni, hogy tovább rohanak-e az idők mulásában e három tűz átkával, vagy megenyhül lelkük lángtengere? A fiaimat, ó engedd látnom te csodálatos, te rettenetes szavú szellem!

LUCIFER (gúnyosan): Jó, lásd tehát! Nézd gyermekeidet, hogyan haladnak a te utadon! (Eltűnik.)

HARMADIK JELENET.

ÁDÁM.

ÁDÁM: Félek, remegnek csontjaim. Mit fogok látni? Az idők mulnak, új nemzedékek születnek. Vajjon meghozza-e az idő a gyó-

gyulást? Letörli-e a forró verejtéket? Megkönnyíti-e a szív terheit? Elfojtja-e a lélek nagy tűzét? Vagy látni fogom a jövő fiait? Az én fiaimat, az én véreimet tovább rohanni, üző átkukkal a kárhozat örök kínjába? Mi lesz? Mi lesz? (Figyel.) Ki jő ottan? Ó, megdermedek! Tűz ég az arcán, irtóztató! Haja az égnek mered. Tekintetében vad rémület. Őrjöngve rohan az éj sötétjébe. Ki vagy?

NEGYEDIK JELENET.

ÁDÁM, KAIN.

KAIN (betoppán, doronggal): Én Kain vagyok. Nem ismered? A gyermeked!

ÁDÁM: Kain, én gyermekem! Futsz, mintha az ég villáma kergetne. Az irgalmas Istenre! Fiam, Kain, hová?

KAIN: A kárhozatba...

ÁDÁM (elfúló hangon): Megfulladok... Megfojt a szó... megállj, fiam, ... az égre! Mondd szerencsétlen, mit műveltél?

KAIN (vadul): Igen, a kárhozatba rohanok, melyet te szültél a földre. Te gyújtottad meg a tüzet, mely égeti a lelket kevély vágyakra. Az én tüzem is égetett. Dacosan vetettem meg a parancsokat. És szívem kevélységében mégis több akartam lenni, mégis én akartam Isten kedveltje lenni. Áldozatot gyújtottam Ábellel az Úrnak. És azt akartam, szívem tüze azt szomjazta, hogy az én áldozatom kevélyen szálljon föl, túl a másikén, föl-föl a végtelen magasságokba és dicsőség sugározzon onnan reám.

ÁDÁM: Jaj, jaj nekem... A kevély vágy, ez az én kárhozatos szülöttem.

KAIN: A tied! És a tied az átok is, mellyel lesújtott Isten. Ábel füstje föl szállt a messze fellegek közé, az enyémet visszacsapta Isten a földre... És én...

ÁDÁM: És te?... Beszélj, beszélj! Mondd gyorsan, mit tettél?

KAIN: Mit tettem? Tüzem még jobban égetett, mint eddig. A kevély vágy még jobban marcangolt. Nem birtam a másikat fölöttem látni... Megöltem Ábelt.

ÁDÁM (fölszokog): Ó, átok! Lesujt a földre. Megrontottam önnön magzatomban. Fiam vére az én fejemre száll.

KAIN (kétségbeesve): A tiedre szálljon! Miért szülte a bűnt a világra? Kevélységedben miért fordultál Isten ellen? Átkozott vagy te, átkozott vagyok én! Isten haragja az utamon. Előttem öcsém vére piroslik, mögöttem az átok üldöz. Futok előlük, jaj, de hasztalan. Látod? Ott a vér... kiált, átkot kiált!... Én vagyok az első, ki kevély és nagyra-vágyó voltam, de nem az utolsó. Sok-sok száz meg ezer lesz, ki fenn hordja fejét, ki többnek akar látszani, ki másokat megvet. A kevélység és nagyra-vágyás szüli majd Nagy Sándort, ki az egész világon akar uralkodni; egy Augustus császárt, ki az egész világ ura, de istenné választatja magát; egy Napoleont, ki három világrészben csatázik, mert halhatatlan akar lenni!... Lesznek, kiket a hiúság és gőg annyira elfog, hogy nem akarnak térdet hajtani Isten előtt; lesznek,

kik az Istent tagadják; lesznek, kik az észet imádják és lesznek, kik Teremtőjüket tagadva, az állatot vallják ösüeknek...

ÁDÁM: Hallgasd, ne folytasd, mert nem bírom tovább!...

KAIN: Jaj, jaj, futok... az átok, az átok... (El.)

ÖTÖDIK JELENET.

ÁDÁM, JABAL, JOBAL, JUBAL.

ÁDÁM (eltakarja arcát): Ó, borzasztó!... Meddig versz még, Isten? Egy vétkes vágyért iszonyú az átok... És a másik vágy?... Velőmet rázza a félelem, ha rá gondolok. Milyen átkot szül az a jövőben?

JABAL: Ó, jaj!

JOBAL: Jaj, jaj!

JUBAL: Jaj nekünk! (Jajgatnak.)

ÁDÁM: Kik jajveszékelnék? Honnan e hangok?

JABAL (beront, de aztán fáradtan összeszik): Ó, jaj!

JOBAL: Megfulladunk! A lángok!...

JUBAL: Az átok! Jaj nekünk! (Testüket, tagjaikat forgatva állandóan mozognak, ugrálnak, mintha a tűzből akarnának szabadulni, mintha óriási kínokat szenvednének. Tűz fénye verődik be utánuk, a messzeségben a szodomiták tompa jajveszékélése hallatszik és a tűz sístergése és pattogása, az egész jelenet alatt.)

ÁDÁM: Szerencsétlenek! Kik vagytok?

JABAL (ki eddig a földön hánykolódott, most felugrik): Nem ismersz minket? Nem akarsz ránk ismerni? A te fiaid vagyunk, Ádám!

ÁDÁM: Az én, az én fiaim?

JOBAL: Igen, a tied. A te véred folyik ereinkben. A te vétked él lelkünkben. Szodomából jövünk, ahol kénköves tüzesövel vert meg az Isten büntetése minket.

ÁDÁM: Mit vétettetek, ti boldogtalanok?

JUBAL: Mit vétettünk? A test gyönyörűségeit kerestük, amint te kerested azt, vágyva a tiltott alma édességére.

JABAL: Megízleltük mi is a tiltottat és elmámorosodtunk tőle; és egész testünkkel és egész lelkünkkel belesüllyedtünk az érzéki gyönyörökbe, míg csak...

ÁDÁM: Míg csak?...

JOBAL: Utólért az Úr keze. Látod ott a messzeség pirosító tüzeit. Szodoma ég ott kénköves tüzes lángokban. Mindenki és minden elpusztult. Mi is érezzük a tüzet, minket is éget, kínoz és gyötör...

JUBAL: Utólért az Úr átka!

ÁDÁM (összegörnyed): Az átok!...

JABAL: Az átok, mely a te véredből szállt miránk. Amely a mi vérrünkkel tovább száll a messze jövőndökön és még sok-sok nemzetségnek hozza meg romlását...

JOBAL: Milliók lesznek a testi kékjek rabjai. És lesz idő, mikor Babylon és Róma népe az állatok módjára él piszkos szenvedélyének s a hatalmas birodalmak emiatt elpusztulnak.

JUBAL: Lesz idő, mikor Szirakuza városában egyszerre százezer ember rothad elevenen, kik parázna vágyaiknak éltek.

JABAL: És lesznek tömegek, kik-

nek egyedüli földi céljuk már csak a bor, a tánc és a bűnös szerelem lesz.

JOBAL: És lesznek nemzetek, melyek czeréves dicső mult után testi és lelki romlottságuk miatt elpusztulnak. Mert követik Ádámot, őseit. A te bűnöd mindig és mindenütt!

JUBAL: Mert nem szűn meg a bűn, nem szűn meg az átok. Mi most tovább rohanunk égető tűzünkkel a keserves végtelenségbe. S tovább visszük a te bűnödet, a te átkodat!

ÁDÁM: Az én bűnöm mindig és mindenütt!

JABAL: Jaj, a tűz! (Elrohan.)

JOBAL: A tűz!

JUBAL: A tűz! (El.)

HATODIK JELENET.

ÁDÁM, JUDÁS.

ÁDÁM: Föld már nyílnál meg s temetnél el örökre! Isten, bár sohasem teremtettél volna! Eltemettem a világ üdvét. Én szerencsétlen, csak átkot, csak bajt hoztam a világra!... Három tiltott vágy emésztí a nemzedékeket. Kettőnek retentességét már láttam; egy még hátra van. Jaj, mit kell még látnom! Reszketek... jaj! Már hallom is a halálnyögést.

JUDÁS (kezében kötél): Harminc ezüst pénz!... Harminc! Harminc! Ezüst!... Pénz. Igen. Harminc ezüst pénz. (Hirtelen fölkiált.) Ó, jaj, látom! Ott! Ott van! Hogy csillog! Éget! Jaj, jaj, a markomat égeti!

ÁDÁM (rémműlten hozzálép): Mit be-szélsz, szerencsétlen?

JUDÁS: Nem látod? Hogy cseng,

amint számlálják! Tíz, húsz, harminc! Jaj! Minden csengése bele-vág a szívembe. Vágja, üti, égeti. Jaj! Tíz, húsz, harminc! Harminc ezüst pénz! Én szerencsétlen! Harminc ezüstért... Ó, borzasztó!... Érted? Harminc ezüstért elárultam a Mestert!

ÁDÁM: Mit mondasz? Beszélj! Nem értelek.

JUDÁS: Ki vagy? (Visszaretten.) Ádám? Az én ősatyám? Az én átkomnak a szülője!

ÁDÁM: Még ez is! Még ez is! Nem ér hát véget az átok? Mit tettél? Mondd, beszélj!

JUDÁS: Amit te tettél, Ádám! Vágytam a föld kincsei után. Te is vágyakoztál az alma után és annak kedvéért elárultad az Istent. Én is vágytam földi kincs után és elárultam a Mestert.

ÁDÁM: Kit árultál el, kiről beszélsz?

JUDÁS: A Mestert! Nem értesz? A Mestert! Aki szeretett kimondhatatlan szeretettel. Aki jutalmat ígért, gyönyörűséges jutalmat. Aki végtelenül jó. Akit végtelenül kell szeretni. És én, én elárultam! Elárultam! Elárultam a világ kincseiért! És utánam ó, hányan fogják még elárulni a világ kincseiért!? Mert apáról fiúra tovább száll a bűn, az átok.

ÁDÁM: Az én bűnöm, az én átkom!

JUDÁS: Lesznek, kik száz meg ezer embert vernek rabláncra, csak hogy nekik annál több jusson a föld javaiból. Lesznek, kik várkastélyok-

ban laknak s megfélemedeznek a szegények nyomoráról. Lesznek, kik lopnak, csálnak és uzsoráskodnak; lesznek, kiknek egyedüli, de jól jövedelmező foglalkozásuk az árdrágítás lesz. De lesznek olyanok is, kik megkísérik a társadalmi osztályok közt a vagyoni aránytalanságokat hangzatos jelszavakkal, sőt erőszakkal és vérrel is megszüntetni, de nem minden érdektől menten, mert száz ezreket és milliókat fognak lopni és aztán világgá menni, mert mindig és mindenütt felüti majd fejét a több utáni vágy, az emberiség mindig telhetetlen lesz.

ÁDÁM: Mindig telhetetlen lesz?

JUDÁS (örjöngve): Jaj, már megint éget! Megint látom, ott csillog a pokol tüzében... Eldobtam, de utánam jön... Meg kell szabadulni tőle... Ez megszabadít, a kötél! (EL.)

ÁDÁM (leborulva mellét veri): Én vétkem, én vétkem, én igen nagy vétkem!

JUDÁS (a távolból): Harminc ezüstért elárultam őt, a Mestert, a Messiást!

HETEDIK JELENET.

ÁDÁM, REMÉNYSÉG.

ÁDÁM (felemelkedik): Mit hallottam? Mint édes balzsam kapta meg lelkemet egy szó: a Messiás! Ó az, akit megígért az Úr ama rettenetes napon. Emlékszem már... Feléled a a lelkem. Egy új remény csillanását látom...

REMÉNYSÉG: Bízzál, Ádám! Az Úr megsegít. Láttad a bűn rettenetes átkát. Lássad hát azt is, hogy a

bánat nyomán mint válik az átok áldássá. Jöjj, pihenj meg, hisz oly fáradt vagy! Aludjál és álmodj szé-

peket, hogy lelked a nyugalomát fellelhesse! (A sátorba vezeti.)
(Függöny.)

Választmányi gyűlésünk legfontosabb pontja a zárószámadások, illetve beszámoló betérjesztése volt. *Dr. Mézáros János* prelátus kanonok orsz. főigazgatónk az újév első választmányi gyűlésén azt kívánja az Oltáregyesületnek, hogy megtudjon felelni ama nagy feladatoknak, amelyek elé az újév állítja. (Különösen a nagy számmal beérkezett kérvényekre és a Szentatya jubileumával kapcsolatos nagyobb ajándékcsoportra gondolt.)

Beszámolóinkat, amelyet a bíboros hercegprímás úrnak megküldöttünk, úgy közöljük le, hogy kihagyjuk ama részeket, amelyekről m. t. olvasóink már úgysis értesültek az «Örökimádás»-ból.

A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület 1928. évi beszámolója. Szerény tevékenységünkről szóló ezen évi kimutatás annak a Szentségi Úr Jézusnak dicsőségét hirdeti, kinek erejéből és segítségével tudtuk az Oltáregyesület szent céljait szolgálni. Neki legyen érte örök hála és dicséret!

Nagy örömmel állapítjuk meg, hogy az Oltáregyesület a lefolyt évben is

mindinkább terjedt az egész csonka országban, különösen pedig a szombathelyi egyházmegyében, ahol a megyéspüspök úr az egyesület megalakítását minden plébániatemplomban kötelezővé tette; sok helyen már eddig is működött, a közelmúltban pedig 52 új megalakulásról vagy újjászervezésről kaptunk értesítést az egyházmegyei igazgató úr útján. Ugyancsak nagy buzgóságot fejtettek ki ezen a téren a hajdudorogi — a csonka rosznyói — és a váci oltáregyesületek, nem is szólva az egriről és a veszprémiről, amelyek évtizedek óta benső viszonyban vannak az országos Központtal és buzgó tevékenységükkel mindig első helyen álltak.

A vidéki tagok száma 1928-ban 12.381-el szaporodott, beleértve a clevelandi (Egyesült Államok) szent Imre hitközség magyar Oltáregyesületi tagjait, kiknek kiküldöttjei a múlt nyáron ellátogatva édes hazájukba, felkeresték központi irodánkat és az ottani Oltáregyesületi tagok nevében 114 pengőt adtak át.

Amint a váci egyházmegyei Oltáregyesület csatlakozása az országos

Központhoz a múlt év legörvendete-sebb eseményeihez tartozott, úgy a jövőnek egyik legbiztatóbb mozzanata a székesfehérvári egyházmegyei Oltáregyesületnek velünk való szerves viszonybalépése lesz. Az ottani elnök-nő már nov. 17-én levélben értesítette központi elnökasszonyunkat, hogy a boldogult Kánter által kiadott «Ütmutató» II. részének II. módozata szerint óhajt Központunkhoz csatlakozni. A decemberi választmányi gyűlésből kifolyólag levélileg fejeztük ki örömmünket és hálánkat a szíves ajánlatért, mely bizonyára mind a székesfehérvári, mind az orsz. közp. Oltáregyesület javára fog szolgálni.

A budapesti fiókkoltáregyesületek is szép tevékenységet fejtettek ki; mint új megalakulást a IX. ker. Soroksári-útját és a VII. ker. Török-örít említjük meg; a székesfővárosban jelenleg 32 templomban működik az Oltáregyesület és a tagok száma az év folyamán 1612-vel emelkedett.

A tagdíjak a lefolyt évben összesen 16.417 P 52 f.-t tettek ki; ebből a vidékre esik 8275 P 27 f. Budapestre 8142 P 25 f., még pedig a fiókok részéről 5144 P 77 f., a központi irodában begyűlt 2997 P 48 f.

Az egyes fiókok hozzájárulása a következő: Koronázó főtempl. 200, Tabáni pléb. templ. 374.92, Krisztinavárosi pléb. templ. 455.08, Városmajori pléb. templ. 212.70, Lágymányosi pléb. templ. 127.70, Erzsébet apácák templ. 60.20, Alsóvízivárosi pléb. templ. 224.10, Felsővízivárosi pléb. templ. 219.20, Országúti pléb. templ. 80, Újlaki pléb. templ. 170, Óbudai pléb. templ. 139, Belvárosi pléb. templ. 468, Lipótvárosi bazilika 292.90, Dálnok-u. kiség. káp. 78.40, Angyalföldi pléb. templ. 264.93, Erzsébetvárosi pléb. templ. 253.02, Zuglói pléb. templ. 80, Herminame-

zei pléb. templ. 169.20, Gör. kath. pléb. templ. 6 (a többi a hajdudorogi egyházmegyében kimutatott összegben foglaltatik), Józsefvárosi pléb. templ. 715.64, Szent Rókus pléb. templ. 142.50, Ferencvárosi pléb. templ. 242.06, Soroksári-úti kiség. káp. 32.18, Tisztviselőtelepi pléb. templ. 45, Augusztatelepi kiség. káp. 92.04 P.

Az egyházmegyékből befolyt tagdíjak így oszlanak meg: Esztergom főegyh. 908.39, Veszprém egyhm. 727.17, Szombathely egyhm. 1265.41, Eger érs. egyhm. 1989.90, Váci egyhm. 1437.76, Csanád egyhm. 180.40, Kassa egyhm. 90, Pannonhalmi főapátság 96, Győr egyhm. 42.50, Szatmár egyhm. 47.40, Rozsnyó egyhm. 300, Nagyvárad egyhm. 121.79, Hajdudorog gk. egyhm. 760, Eperjes-Munkács gk. egyhm. 12, Amerika 296.55 P.

A kiállítás után a Központ részéről ajándékokban részesültek: Budapest összesen 10,196.80 pengő értékben, Esztergom főegyházmege 3276.40 P értékben, Veszprém egyhm. 4224 P értékben, Szombathely egyhm. 2292 P értékben, Eger érs. egyhm. 3681 P értékben, Vác egyhm. 11,567.20 P értékben, Csanád egyhm. 984 P értékben, Győr egyhm. 2146 P értékben, Szatmár egyhm. 1410 P értékben, Kassa egyhm. 2042 P értékben, Rozsnyó egyhm. 4400 P értékben, Székesfehérvár egyhm. 1513.60 P értékben, Pécs egyhm. 2197.20 P értékben, Hajdudorog gk. egyhm. 4372 P értékben, Románi megszállt területek 823.40 P értékben, Japáni missiók 1591 P értékben.

Szétosztásra került összesen: 129 kazula, 39 pluviale, 13 felonion, 24 velum, 20 ciborium-köpenyke, 21 fehér és 17 viola beteglátogatási-burza, 21 egyszerű és 11 dupla-stóla, 36 ministráns-ruha, 4 mennyezet, 10 oltárterítő, 2 áldoztató-kendő, 73

alba, 55 karing, 42 ministráns-ing, 7 cingulum, 342 vállkendő, 339 corporale, 260 palla, 724 purificatorium, 724 lavabo, 10 kehely, 9 ciborium, 4 gk. kehelyfelszerelés, 8 szentségmutató, 14 gyertyatartó, 4 szentéltvíztartó hintővel, 7 füstölő tömjéntartóval, 5 római és 2 görög pacificale, 3 öröklámpa, 2 csengetyű, 13 beteglátogatási custodia és olajtartó, 3 kánon-tábla-készlet, 4 pulpitus, 10 missale romanum, 9 missale def., 4 készlet ampolna tálcával, 1 antependium...

Az Oltáregyesület házában fennálló Virgo Reparatrix kongregáció 5 csoportra felosztva, havonként kétszer tartotta hivatalos összejöveteleket; az évi lelkigyakorlatot pedig a nagybőjt folyamán végezték a tagok, kik valamennyien tagjai egyben az Oltáregyesületnek is.

Az év folyamán összesen 6 közös lelkigyakorlatot rendeztünk a fenti tagok számára 1025 résztvevővel; 98-an külön-külön végezték a szentgyakorlatokat; 6 ízben zárt ingyenes vagy jutányosárú lelkimagányra vonultak vissza az Úr-Istenhez közelebb jutni óhajtó lelkek, kiknek száma 149-re emelkedett; azok részére pedig, kiket munkájuk és foglalkozásaik egész nap lekötnek, esténként tartott nyolcnapos lelkigyakorlatos-szentbeszédsorozat volt, mely igen nagy látogatottságnak örvendett, lehettek ott körülbelül 250, 300-an.

A különböző lelkigyakorlatok szónokai 3 ízben dr. Mátrai Gy. p. káplán lelkész, 2 ízben Péter domonkosrendi atya voltak; a többieket dr. Tiefenthaler p. kamarás igazgató, Biró és Müller jézustársasági, Dombi ciszterciarendi atyák és Lombos hitoktató vezették.

Az Oltáregyesület nyilvános lelkigyakorlata az Örökimádás-templomban folyt le a nagyhét alatt este 1/28 órákor, ugyancsak dr. Mátrai vezetésével.

Bár szép számban akadtak új előfizetők az «Örökimádás» folyóiratra, sajnos a régiékből többen elmaradtak, így tehát a múlt évekhez hasonlóan most is körülbelül 1600 példány fogyott el havonta.

Új lendületet vitt a Eucharisztikus Gyermekszövetség életébe a B. O. K. Oe. kiadásában megjelent «Az isteni Gyermekbarátnál» című imakönyv, melynek kiadási jogát a «Pro liberis Catholicis» gyermekgondozó társasággal a flamand szerző Poppe lelkész örököseitől az Oe. megvette; dr. Mátrai Gyula kijavította magyarságát, kibővítette szövegét és gazdag énektárral ellátva Jézus szentséges Szívének ünnepén útnak indította. Szeptemberben már közkezen forgott a kedves kis imakönyv; terjesztését nagy buzgósággal karolták fel különösen budapesti hitoktatók és hitoktatónők, úgy, hogy az első kiadás 6000 példányából eddig már 2500 fogyott el. De vidéken is hamar megismerték és megszerették ezt a páratlan lelki kézikönyvet és folyton jönnek megrendelések az ország minden részéből; aki akönyvecskét használja, az rendesen másnak is ajánlja, így bizvást reméljük, hogy mihamar nélkülözhetlenné válik a magyar gyermekvilágban és az Eucharisztikus Úr Jézus szeretetét a kicsinyek szívében ápolva és fejlesztve, az Eucharisztikus Gyermekszövetség terjedését is előmozdítja.

A Szövetség hivatalos közlönye a «Jézusom Örömom» 9000 példányban jelent meg minden hónap elején, ebből az első hónapok kivételével alig maradt meg 200.

Vidéken 575 új tagot toboroztak az Eucharisztikus Gyermekszövetségek, Budapesten 269-et, vagyis hozzánk ennyit jelentettek be elkönyvelésre.

A rendesnél is nagyobb ünnepséggel és fénnel folyt le októberi Eucharisztikus díszgyűlésünk, amennyiben

a kongresszus jelentőségét és méltóságát emelte az a körülmény, hogy Szentséges Atyánk dr. *Serédi Jusztinián* bíboros hercegprímás személyében követét küldte ezen kongresszusra...

Templomunban a múlt évben tartott ünnepélyes szertartások szentmiséit, illetve áldásait gróf *Mikes János* szombathelyi püspök, dr. *Mészáros János* prelátnak-kanonok, érseki helytartó, orsz. igazgatónk, *Breyer István* prelátnak-kanonok, államtitkár, dr. *Mihályfi Ákos* villersi apát, egy. tanár, dr. *Ernszt Sándor* protonotárius-kanonok, dr. *Pataky Arnold* apát, egy. tanár, dr. *Martin Aurél* prelátnak, egy. tanár és dr. *Töttössy Miklós*, pápai kamarás, plébános celebrálták.

Mind a celebránsoknak, mind a szónokló és az Örökimádásban gyónató főtisztelendő uraknak ezen a helyen is mély és hálás köszönetet mondunk az Úr Jézus nevében, kinek szent ügyét szolgálják önzetlen odaadásukkal.

Az Örökimádás-templom márványtrónusán az aranyos szentségtartóban köztünk lakó és a buzgó lelkek imádatos szeretetétől körülvevett *Krisztus Király* nemcsak a ház lakóira, az Oltáregyesület tagjaira és a templom rendes látogatóira árasztja szentségi áldását, de a város minden részéből és az országból ideseregülő buzgó hívekre is, kik különösen vasár-és ünnepnapon, valamint a minden évben tartani szokott «Engesztelő kilenced», «Negyvenórai-szentségimádás», «Eucharisztikus triduum» és a vele kapcsolatos körmenet alkalmával, valamint más rendkívüli szertartásoknál és ünnepségeknél: mint az Oltáregyesület kiállítása, az Eucharisztikus díszgyűlés stb. oly nagy számmal jelennek meg, hogy a templom ilyenkor szűknek bizonyul.

A szentáldozások száma is évről-

évre növekedik, ami a főváros lelkiéletének fellendülését jelenti. Az Örökimádásban a lefolyt évben 112.890-szer érezkedett le a szentségi Üdvözítő egy-egy teremtményéhez, hogy lakást vegyen szívében.

A bemutatott szentmiséáldozatok száma: 1945.

A fővárosi és vidéki templomok részére a zárdában készült ostyák száma először haladta meg a 3,000.000-t, vagyis összesen kitett 3,028.940-et, ami ugyancsak arra vall, hogy a gyakori és mindennapi szentáldozás áldott szokása drága hazánkban mindinkább talajt nyer.

Áldassék végnélkül és dicsőíttessék a legméltóságosabb Oltáriszentség!

Ezidei engesztelő kilencedünk jan. 19—27-ig volt. Szónoka dr. *Halász Pál* hittanár, a regnumi szeretett *Halász atya* volt, akinek tartalmas, világos és sohasem fárasztó hatalmas beszédei igen mély hatással voltak a templomot állandóan zsufolásig megtöltő közönségére. Jellemző, hogy a templom padjai mindig már négy óraker telve voltak, noha a szentbeszéd csak $\frac{1}{4}$ óraker kezdődött. Az utolsó napon pedig szinte tőt sem lehetett leejteni abban a tömegben, amely páratlan lelkesedéssel várta főpásztorát, a bíboros-hercegprímást, aki azzal tetőzte be szerető hívei örömét, hogy maga mondotta az utolsó nap szentbeszédét. A megnyitó ájtatosság alkalmával az ünnepi áldást dr. *Orsenigo Cézár* érsek, Öszentsége apostoli követe, a következő napokon *Erdősi Károly* prelátnak-kanonok, dr. *Madarász István* apát, dr. *Halász Pál* a szónok, dr. *Pataky Arnold* apát, dr. *Töttössy Miklós* pápai kamarás, dr. *Mátrai Gyula* pápai titkos káplán, dr. *Mészáros János* prelátnak, érseki helytartó és az utolsó napon «Te Deum»-mal dr. *Serédi Jusztinián* bíboros-hercegprímás celebrálták. Igen fölemelőek voltak az

egy-egy intézetek szentséglátogatásai, amelyek közül külön kiemeljük a «Szent Imre Kollégiumok»-ét és a Központi Szeminárium és a papság együttes szentoráját. — A budapesti fiókkoltáregyesületek a következőképpen vettek részt: 21-én a kőbányai, 22-én a Mátyás-templomi, 23-án a tabáni, 24-én a felső-vizivárosi, 25-én az alsó-vizivárosi, 26-án a városmajori helyi igazgatók mondották a 9 órai engesztelő szentmisét, amely alatt híveik a szentáldozáshoz járultak és utána még egy félórát szenteltek engesztelő imádnak. Hisszük, hogy kedves vigasztaló napokat szereztünk a szentségi Jézusnak ezzel a

kilenceddel. Ő legyen jutalma mindazoknak, akik a novena sikereért fáradoztak.

Lelkigyakorlataink sorrendje: 1929 február 13—17. a Szent Anna kongregáció számára. 1929 február 18—23. a Szent Családról és a Fájdalmas Szűzről nevezett kongregáció, valamint az O. E. választmánya és terjesztőnöi számára. 1929 február 23—27. a Női iparskola növendékei számára. 1929. február 27—március 3. a Virgo Reparatrix kongregáció II. csoportja számára. 1929 március 4—8 a Virgo Reparatrix kongregáció I. csoportja számára.

A Szent István Társulat új kiadványairól újra csak a legnagyobb elismerés hangján szólhatunk. Nemcsak az idők «szükségeit» találják el tartalmuk praktikus megválasztásával, hanem kitűzött céljukat is valamennyien rutinos ügyességgel és jóleső világossággal szolgálják. Regénytára és ifjúsági kiadványai a tiszta levegőjű nemes szórakozás és léleknevelés fenkölt célját szolgálja nem kevesebb ügyességgel és igazán a «mindenből a legjobbat» elv hű szemmeltartásával.

A szerkesztőségünkbe beküldött művek: *Orsenigo*—*Nyisztor*: **Borromei Szt. Károly élete.** Milanó nagy apostolának nagy szeretettel és kiváló élelétárral megírt életrajza igen sikerült fordításban. — *Chobot F.*: **A nagy igazságok.** A teológiának a lelkiéletet irányító praktikus útmutatásai minden hívő számára. — *Szűnyogh Xav. F.*: **Gazdák imádságai — a haldoklókért.** — **A bűnbocsánat szentsége.** — **A szentáldozás.** A liturgia leglelkesebb magyar apostolának a «*Liturgikus élet*» sorozatában megjelent rendkívül hasznos és értékes

segédeszközei a liturgikus szellem ápolása és léleknevelő hatása érdekében. — *Zborovszky F. S. J.*: **A keresztény bölcsélet. I.** Természetbölcsélet. A természetbölcsélet örök értékeit iparkodik közkinccsé tenni a művelt emberek között. Különösen nagy szolgálatot tesz a katolikus filozófia és teológia iránt újabban örvendetesen érdeklődő intelligenciánknak. — *Ózv. Báthory N.-né*: **A lángész tüzeiben.** Egy istentagadó író nő mesterien megírt megtérése, a boldogult Prohászka püspök lángelkének ráhatására. — *Manzoni*: **A jegyesek.** E világhírű és még mindig nagy szeretettel olvasott regénynek itt-ott rövidített átdolgozása, amely még élvezetesebbé teszi, mint az eddigi fordítások voltak. Különös értéket pedig az ad az új kiadásnak, hogy *Várdai Béla dr.* olyan előszót írt hozzá, amely az irodalomtörténész biztos tudásával pompásan világítja meg és úgy teszi élvezhetővé e pompás regényt. — *Barclay Lendvai*: **Az elválasztó fal.** Az angol írónőnek az «Esti dal»-ból ismert kiváló tehetsége a finom lelkület egy újabb győzelmét írta meg.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**